

[Lone Dybkjær]

Hvis man er 33 år, har man maksimum været tilknyttet arbejdet 3-4-5 år, men ikke mere; så går det højt. Hvis man er 30 år, har man simpelt hen dårligt været der. Det er derfor, jeg lægger meget vægt på, at vi får den mere gennemgribende undersøgelse, så vi kan få en ordentlig diskussion om, hvad dette handler om.

Det handler om, at nogle mennesker er kommet ind i en arbejdsløshedskasse, og det har fra starten været perspektivløst på den måde, at man aldrig nogen sinde kunne regne med, at der var fast arbejde.

Jeg beklager da, at man ikke kan få et arbejde f.eks. i en vuggestue. Jeg må bare sige, at der åbenbart er nogle kvinder, der ikke har født nok børn. Det er jo ikke kun et venteliste-problem, det er simpelt hen et spørgsmål om, at samfundet ikke kan garantere, at man får et job på en vuggestue, blot fordi man gerne vil være på en vuggestue. Derfor mener jeg også, at det er nødvendigt, at vi i højere grad diskuterer alt det med rimeligt og passende arbejde.

Samfundet giver ikke nogen garanti for, at man har en ret til at blive skuespiller, vuggestuearbejder, eller hvad ved jeg. Det kan vi ikke garantere, men vi kan begynde at diskutere, om vi kan garantere job. Det er en helt anden snak. Men der er aldrig nogen af os, der har kunnet få en garanti for, at samfundet ville skaffe os lige præcis det job, man gerne ville have, for samfundet har også totalt set nogle samlede behov. Den diskussion skal vi tage.

Det principielle i dette er, at de unge har været tilknyttet en arbejdsløshedskasse, som det har været håbløst fra starten nogen sinde at komme videre i, for der var ingen jobmuligheder. Derfor kan man spørge sig selv, om det overhovedet er en rigtig vej. Det er jo derfor, jeg mener, at det sociale system ikke er så dårligt et system, fordi det i højere grad tager individuelle hensyn.

Man kan sige meget godt om a-kasse-systemet; det er i det store og hele udmærket til at forvalte det, man er blevet bedt om. Men når man har de forestillinger om rimeligt og passende arbejde, som man har i a-kasse-systemet, så er det en fastlåsning i en situation, som måske er fuldstændig perspektivløs. Det er hovedproblemet i a-kasse-systemet, og derfor mener jeg, at vi er nødt til at diskutere spørgsmålet om rimeligt og passende arbejde på en helt anden måde, end man gør i dag, og det

kunne måske have været med til at løse op for noget af det her.

Det er selvfølgelig kedeligt for de unge, at det er dem, der falder ud, men sagen er, at de aldrig har været tilknyttet arbejdsmarkedet, og i virkeligheden var det nogle helt andre tilbud, de formentlig skulle have, hvis de skulle have en chance her i livet. Derfor lægger jeg meget vægt på, at arbejdsministeren har givet et positivt tilsagn om, at vi kan få en ordentlig undersøgelse af det her. Jeg synes, vi skal benytte os af lejligheden. Det er sjældent, at vi har så veldefineret en gruppe, som vi har her. Vi kan så diskutere, hvad det er for spørgsmål, vi vil have stillet. Vi har tit talt om, at vi gerne ville have disse undersøgelser. Det er aldrig blevet til noget, men nu har vi chancen. Lad os så prøve i fællesskab at finde ud af, hvad det er for oplysninger, vi gerne vil have om denne gruppe, så vi kan få en ordentlig diskussion – og ikke som denne diskussion, hvor vi klart mangler viden om disse mennesker.

Glønborg (KRF):

Da jeg læste det forslag, som Socialdemokratiet har udarbejdet, blev jeg grebet af en dyb undren over, at man efter det forlig, vi har indgået, kunne komme frem med det her. Jeg må sige, at for en gangs skyld savner jeg virkelig hr. Risgaard Knudsens tilstedeværelse i salen, for jeg er sikker på, at vi så kunne have fået en dybtgående analyse af det problem. Det kunne have været interessant for en gangs skyld at opleve, at hr. Risgaard Knudsen måtte konstatere, at det var hans eget parti, der var galt på den, men den oplevelse bliver vi så snydt for i dag.

Til selve forslaget vil jeg sige, at Kristeligt Folkeparti må afvise det, og den principielle debat må jo ligne den, vi havde om det foregående forslag meget.

Jeg skal indskrænke mig til nogle få kommentarer til det problem, der har været diskuteret så meget under begge forslagene, nemlig ægteskabets indvirkning på ens situation, når man må forlade a-kasse-systemet, fordi vi i bistandssystemet opererer med den gensidige forsørgerpligt.

Jeg er helt enig med de ordførere, som klart har tilkendegivet, at der er en grænse for, hvor længe man kan være i a-kasse-systemet.